Роберт Фрост

Непройдений шлях

У лісі я вийшов до двох доріг
І мусив якусь одну вибирати,
Щоб рушити далі... Я ж довго не міг
Наважитись; глянув управо — проліг
Той шлях попід сосни крислаті, —

І рушив ліворуч я... Тим путівцем
Нелегко було в самоті простувати,
Бо трави за ноги хапали тихцем...
Лежала дорога між ялівцем,
І хто б її мав торувати?

Осінній лист на піску золотів, —
По ньому жодна нога не ступала.
Я й іншим шляхом пройти б хотів, —
Так доля, глуха до бажань і чуттів,
Назад нікого ще не вертала...

Й коли вже роки мої відійдуть,
Скажу я, зітхнувши, як то й годиться:
"І в мене було роздоріжжя... й отут
Обрав я собі менш второвану путь, —
Лише в цьому й була різниця".